

MARTA
PETREU

Supa de la
miezul nopții

roman

POLIROM
2026

Strîngeam după musafiri. În timp ce căram vasele în bucătărie și puneam sufrageria la punct, l-am auzit fără voia mea, că lăsase ușa întredeschisă, ce-i spune.

— ...înscrierile pentru echipele de vaccinare... noi, și studenții... o fișneată... numai gura era de ea... căciuliță verde, pe-o ureche... respirația... răpit... c-o privire, vorba aceea... cu un bilet adus de-o colegă de cameră, tot studentă, de tanti Tița... la domiciliu... foști asistenți de-ai lui Hațieganu... pe seama noastră, era isteată ca o vulpe și frumoasă, cu părul ei roșu și gura...

Știam povestea, mi-o spusese deja de cîteva ori, dar cu toate astea cînd traversam holul mergeam mai încet, să-l aud. Ce mai, trăgeam cu urechea. Dar aș fi auzit oricum, și dacă aș fi mers mai repede, Marc și cînd șoptea avea o voce sonoră. Cînd am terminat în sufragerie și m-am apucat de vase, am închis ușa de la bucătărie și n-am mai auzit nimic. Eram la pahare, le puneam aliniat cu gura-n jos pe masă, spălam metodic, să termin repede, să mă culc. Și m-am pomenit cu el în bucătărie, ținînd în mîină plicul de la Negrea. Avea gura strîmbată, și-atunci am știut că-i de rău.

— Nici ochii nu-i stau bine în cap! a pufnit el, vîrîndu-mi o fotografie sub ochi, dar așa de iute, că n-am văzut nimic.

Am continuat să spăl paharele și să le alinez pe ștergarul de cînepă, rugîndu-mă în gînd să mă lase în pace.

— Uită-te și tu! a mîrîit el, băgîndu-mi iarăși o fotografie sub ochi, prea aproape pentru ca eu s-o pot vedea, uită-te și tu! nici ochii nu-ți

stau bine în cap! În clipa când te cununi cu mine cauți din priviri pe unul cu care să curvă-sărești! Stricato!

Pe măsură ce vorbea, se enerva tot mai tare, șuiera, fața i s-a schimonosit ca o mască trasă jumătate în sus, jumătate în jos. A aruncat fotografia peste paharele ude și m-a înghiontit în coaste, am fugit în camera mea și-am închis ușa. Dar a venit după mine. Și m-a lovit. Rău. Urla să tac, că îi scol copila, m-a dat cu capul de perete. Mi-a răsucit mâna stângă din umăr, și capul a început să-mi cadă într-o parte, oricât mă străduiam să-l țin drept, numai după câteva săptămîni mi-a trecut. Și m-a învinuit că aș fi *flirtat* cu George, era un cuvînt de-al lui, eu îl știam numai din cărți.

— Ai flirtat cu copilul prietenilor mei!, nevropată ce ești! că așa m-ai prostit. Tu nu știi să fii unitate cu mine, tu ești atîrnată de trecutul tău! Cine știe la ce hăndrălau te gîndeai, cine știe! Cu cîți te-ai întins înaintea mea, hai, spune? Așa de bolnavă că n-ar lipsi o dată la cursuri! Acasă nu faci nimic, și cînd îți propun să mergem în vizită la prieteni nu vrei! Stai și te lași servită! Ți-am spus, ți-am spus că nu pot să suport, că nu pot să suport să mergi la facultate! Ți-am spus! Și tu nu și nu, că te duci! Ți-am spus! Nu te poți lipsi de facultate! Cine știe cu cine te-ai înhăitat și-acolo! Unde te-ntinzi cu ei?

Vorbea întruna, curgea din gura lui o listă lungă de trădări și crime – ale mele contra lui. Nu știu cît a durat toată chestia asta, mult. Am căzut și el m-a pus în picioare dintr-o singură mișcare, era un bărbat puternic, athletic, făcea sport regulat. La sfîrșit mi-a spus:

— Arăți ca o păpușă stricată! Uite ce m-ai făcut să fac!

*

Și cam pe la mijlocul lui ianuarie, am ieșit din casă. Într-o zi, când m-am întors mai devreme, am auzit-o pe Elvira, servitoarea lor, de fapt a Olguței, cum le povestește doamnelor Turdeanu, de la trei:

— Când am venit de la neamuri, am găsit-o pe fleandura lu' domnu' farmacist tătă vînătă! Bate la ea ca la dobă! zbiera ea.

Abia intrasem în bloc și i-am auzit vocea, unsuroasă de satisfacție, mi-o puteam închipui cum rînjește de i se văd și cioturile de la măsele din fundul gurii. Vorbea de să se-audă peste tot, pe toată scara, să afle și alții, nu doar viperele alea.

— Da' ce! eu i-am spus lu' domnu' farmacist că mie nu-mi trebe încă o persoană să îi port de grije, că io pentru Olguța am fost angajată, restul nu mă privește! Și nici nu-i fac nimic ăsteia, nu-i spăl și nu-i calc, să-și spele singură, că este apă la robinet! Și nici nu-i curăț, doară n-am bolunzît, să curăț după ea! răgea ea.

— Da, Elvira dragă, ajunge că-i faci de mîncare! i-a răspuns blajin bătrîna doamnă Turdeanu.

Vipera! toată ziua suna la Marc, ba să-i procure medicamente, ba să-i ia tensiunea, ba să-i aducă doctori... Înțepenisem lîngă piciorul scării, cu capul dat pe spate, să le aud mai bine. Dacă intră cineva pe ușa blocului aș putea să-i fac semn să tacă, Șșșșș!, arătîndu-i

în sus, m-am gândit eu. Însă Mioara a deschis ușa și-a urcat la ele, precis se auzea prin ușă pînă la ea în casă, cocoșata continua să latre cum nu-mi pune de mîncare decît dacă e Marc de față, și Mioara a spus din nou ceva, nu auzeam, vorbea încet. Profesoară de fizică la o școală generală. Încă nu eram prietene, abia mai tîrziu ne-am împrietenit, așa, un pic. După ce-a plecat Mioara, claca din fața ușii doamnelor Turdeanu s-a spart, Elvira a urcat. Și-am urcat și eu, calculînd să intru în casă cînd ea e în bucătărie.

Mă temeam de ea, se purta urît cu mine. Nu i-am spus lui Marc, eram în fața ei ca-n *Rebecca...* citisem cartea, mi-o adusesese Ingeborg, venise la mine să mă vadă și la plecare a observat, pe sub mustață, cum vorbea ea: Te-ai procopsit cu *Mrs. Danvers!*

După aia am fost sigură că toți știu, că gîba le povestește tot, ori de cîte ori îi ieșeau înainte surorile Turdeanu, s-o descoasă. Nu i-am spus lui Marc. Îmi era frică și rușine să recunosc că mă tem de ea. Nu pricepeam de ce el e acum numai miere, și-n clipa următoare... Avea mînă grea.

Cam peste o lună am plecat de-acolo pentru a doua oară.

7

Mi-a căzut cu tronc. Fața ei negricioasă, de țigancă, gura ei mare, degețelele ei și unghiile cu pielea plesnită și jupuită. Am făcut o fixație,

de fapt, m-am îndrăgostit de degețelele ei de fetiță perversă. În seara aia n-am fost mulțumit, a trebuit să supraveghez eu tot, ea nu se descurca cu musafirii, nu avea stil. Dar când am văzut fotografiile, am simțit cum mi se urcă sângele la cap, mai ales una, semna în registrul de căsătorii cu ochii dați peste cap, uitându-se în altă parte, cu un zîmbet larg, de curvă. Flirta! În clipa căsătoriei cu mine, flirta! Cu Nicu, poate cu primarul! Nu m-am putut stăpîni, m-am dus la ea și i-am băgat dovada sub ochi. Spăla vasele, dar cu un aer de martiră, ceea ce m-a supărat și mai rău.

— Cu cine flirtezi? Nici ochii nu-ți stau bine în cap! Stricato! Nevropată, că așa m-ai prostit!

S-a făcut că-i așa de ocupată, că n-are vreme de mine, nici când i-am băgat dovada sub ochi nu s-a oprit. Așa m-am supărat, că-mi venea să i-o dau s-o mănînce. Nu știe să fie unitate cu mine, ei îi umblă mintea în altă parte! Și nici o recunoștință, nici un sentiment al datoriei, nimic! Cine știe cu cîți s-a întins înaintea mea, cu ce hăndrălai, i-am spus. Da, da, doamnei nu-i merge bine aici, cum să-i meargă, e obosită, a slăbit! E veșnic bolnavă, veșnic obosită, și nimic nu-i place! A venit aici gravidă cu altul! Să am eu, prostul, ce rezolva, și-acuma doamna e bolnavă! am încercat-o eu, în clipa aia chiar mi se părea că trebuie să verific și posibilitatea asta, că am motive s-o bănuiesc și să smulg de la ea ce-i mai rău. E așa de suferindă, că n-ar lipsi o dată la cursuri, numai acasă nu-i în stare de nimic, cum vine, cum se bagă la ea în cameră, face pe obosita, pe ocupata, doamna are nevoie de servitoare! i-am spus

eu printre dinți, mă feream să vorbesc tare, să nu-mi trezesc copila. Acasă este indispusă, nici la plimbare cu mine nu vrea să iasă! În vizită, nu demult am vrut să te scot la Torcea, și tu că nu, nu, că ești obosită, și ai de-nvățat!

— Nu-i adevărat! a hohotit ea.

A fost o greșeală că m-a contrazis. Nu a făcut decît să mă supere. Așa că i-am spus tot ce aveam pe suflet, de ce se duce ea la facultate și cu cine se întinde acolo, am strigat, și din mine a ieșit un muget de suferință.

— Ți-am spus că nu pot să suport! Ți-am spus! Și tu nu și nu, că te duci! Ți-am spus! Cine știe cu cine te-ai înhăitat acolo. Unde te culci cu ei? În closet? Sau unde? Are amantul tău hogeac? Unde te-ntinzi cu el?

Fața ei udă și plînsul ei înfundat m-au umplut de ciudă, am zgîlțit-o să tacă și i-am ras două palme, m-am scăpat. A părut că le face față, și-a pipăit obrazii, apoi a căzut încet pe podea, legănîndu-se ca un om beat. Am prins-o de cotul stîng și-am tras-o cu toată puterea, încă nu mă răcorisem, îmi bubuiiau urechile și mă temeam că fac un atac de cord sau ceva. Ea plîngea cu sughițuri, să se audă în toată casa, așa c-am ridicat pumnul asupra ei, s-o fac să tacă. Cum, eu îi fac Crăciun, îi aduc prietenii mei, o umplu de cadouri – și ea ce face? Ce? Și acum mă enervez cînd mă gîndesc. Cum s-a purtat ea? S-a holbat la George, de-a trebuit să intervină muma ăluia.

— Bine mi-au zis toți, să nu mă încurc cu tine, că ești neam prost și nevropată din naștere!

— Ce ți-am făcut, de ce mă lovești? a hohotit ea.